

Pozamykałam za sobą wszystkie okna,
z których miałam idealny widok
na świeżo wybudowane niebo.
Zarygłowałam ciszę ze wspomnieniami,
żeby wymknąć się samotności, jak zwykle
w minorowym nastroju.

Oczyściłam z resztek nadziei
moją najświeższą łzę, pozbyłam się
rozbestwionego milczenia,
uwięzionego we własnej miłości.

Ufając myślom, które wędzną grzecznie
w świetle zimowego słońca, ufając szeptowi,
który nie zna się na czystości,
drę na kawałki pożegnalny list.

Nie rozumiem, dlaczego tak błogo jest
mojej miłości umierać w przekonaniu,
że przecieknie nam przez palce
ostatni pośpieszny oddech, że schwytemy
w kajdany serca tę błogosławioną, ciężarną noc,
która nigdy nie umrze z samotności.

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelkiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

KatarzynaKoziorowska, dodano 18.01.2022 07:40

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.